

kiszúrta a saját szemét, és elkóborolt. Azt sem tudni, mikor, senki nem élt vele, senki nem látta, és senki nem látogatta. Állítólag a tejesember vette észre, hogy napok óta lengedez az udvarra nyíló kapu. Kérdezem, honnan tudják, hogy kiszúrta a szemét. Ezt mondták.

Serren a fiók. Kiemelem a papírokat és leveleket. Serceg a gyertya kanóca, suhan a papír a borítékban. Megtalálom a levelet. Gondolkodás nélkül, még az éjszaka folyamán becsúsztatom az asszony küszöbén.

Nem alszom, alig pislogok. Nyitott szemmel álmodom az öregemberről, látom a plafonon törékeny testét, ahogy a semmiben bóklászik, az utat keresi. Teljes a csend. Kimegyek a nappaliba, a nagy óra megállt. Annyira gyors és elhaló, hogy talán csak képzelem a sikolyt, vagy csak a kocsikerekek alatt nyekeregnek, csikorognak a kavicso, ahogy szakadozik a szerkezet, le-föl jár a tengely, mintha valaki sűrűn nyeldekelne. Támasz nélkül lengenek a lábak a levegőben, mozgása egészen bábszerű, zuhogni kezd az eső, villámlik, a fák ágai eltakarják az utolsó házak ablakait, az ablakokban a kis bámuló fejeket. Nyikorog és csapódik a szerkezet, futnak a csavarok, tótágast állnak a kerekek, szalad a bőrhuzat, a zsákban csontok ropognak, egyetlen biztos pont csak a szem, mely visszatekint az út vége előtt; nem pörlekedem, meghajlok előtte. *Két kezébe fogja a villámot, aztán megszabja, hová essen. Mennydörgése hangja jelzi közeledtét, bosszuló haragja a gázság felé tart.*

Nincs tovább. Oldalt fekszünk a mélység fölött.

Benyitok. Tenyeremmel körbeilincselem az elgémberedett lábakat, hogy átmozgassam. Megemelem a karokat, megmozgatom az egyre nehezőlő törzset; a test egy pontjáról szempár figyel. Átütetem a kerekesszékbe. Kiengedem a féket. Kitolom a nappaliba az asztalhoz. Feltálalom a reggelit. Már nem tudja ellátni papi szolgálatait, otthon miséznek kettőnknek. A levél a megüresedett szobában az ágyon fekszik, kihajtván. Az ágy tiszta, nem rejti semmilyen mozdulat lenyomatát. Eltolom a nyitott ajtó előtt. Látja, de nem mond semmit.

Nem alszunk, nem eszünk, a misék is megritkultak mostanában. Megfésülöm a szakállát, ráadom papi ruháját, elmondunk egy egyszerű imát. Nem pörlekedem, hanem meghajlok előtte, és föladom rá a cipőjét. Majd lassan, mindennap egyre lassabban, kiemelem a székből, és – egy, kettő, három – felállítom.

Szabó Sándor

OMNIA MORS AEQUAT

Ott a helyem minden elfelejtett
és jeltelen sírhant alatt.
Tömegsírhantban is. Húlten hevernek
a tetemek – én is hanyatt.
Elégettek, de pormaradványom
felszívódott és hasznosult:

jó trágya lett, s enmagam rágom,
ha falom a húsos paszulyt.
A baromban is, a gyümölcsben is
ott voltam, vagyok s leszek.
A múmia, az évezredes is,
akit mások mögül lesek,
szintén csak én. (A neme mindegy.)
Időtlen? Nem. „Konzerv” csupán,
amit egy új kor majd fölfeszíthet:
„Te bábu, csak bomolj magad után,
s magad elé is, hiszen a játszma
– a körforgás – tart s végtelen,
hacsak a Nagy Bumm ripityára
nem tördeli könyörtelen
a Föld-tekét!...”

De addig is vallom:
„Közköltséges”? Hát én vagyok!
A habóka, aki a rakparton
egy éjszaka jól megfagyott.
A temető árkába rekkentett
szintén a vén csekélységem,
hisz több vagyok, mint holmi eretnek:
halál-vándor, marsra készen.

Henry James

AZ ŐSERDEI VAD (I)

Szabó Szilárd fordítása

1

Mi vitte rá, hogy belevágjon a fecsegésbe, mely az együttlétük során abba az ijedségbe torkollott, nem sokat számít, hiszen lehetett akár az a néhány szó is, ami az ő száján szaladt ki, szinte akaratlanul – kiszaladt, ahogy álldogáltak, majd lassan elindultak egymás oldalán, miután felújították ismeretségüket. Pár órával előbb barátai társaságában lépte át a ház küszöbét, ahol a nő tartózkodott; a szomszéd házban összegyűlt vendégeket ugyanis, akik közt ő is ott téblábolt, s akiknek azt a nézetét köszönhette, hogy mint mindig, most is egyedül érzi magát a tömegben, meghívták, jöjjenek át vacsorázni. Vacsora után a társaság fölbolydult, hogy valóra váltsa eredeti szándékát, és megtekintse Weatherendet, a házat magát meg a gyönyörű berendezést, a ritka bútorkat, a festményeket, a családi ereklyéket, a díszítőművészet megannyi remekét, mindazt, aminek a birtok szerény hírnevét köszönhette; majd szoba jött szoba után, s a